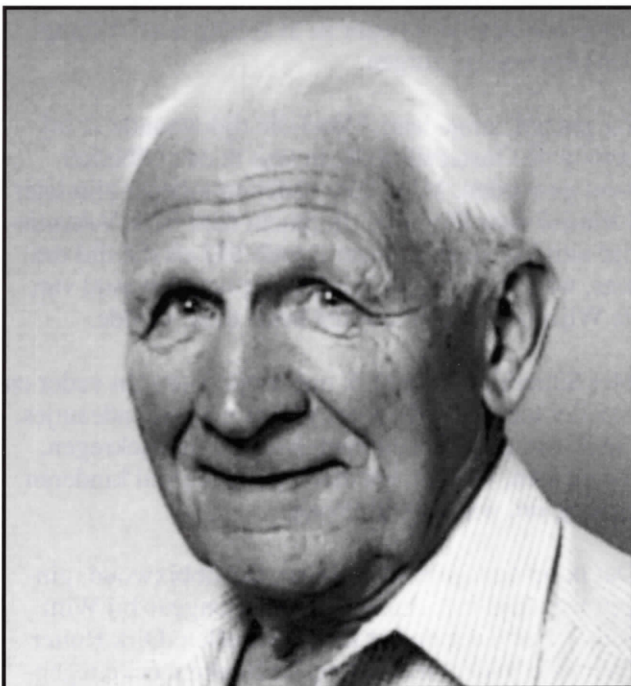

Kleine Japie Ridder op de kiek

Het levensverhaal van Jaap Ridder

Jaap Ridder uit Nibbixwoud vertelt in onderstaand artikel over zijn leven. Het verhaal werd in juni 2003 opgeschreven door Jaap Boots, lid van de werkgroep Interviews. Jacobus Ridder werd geboren op 22 januari 1919 in Obdam als zoon van Bertus Ridder en Jansie Hoebe. Hij huwde op 5 juni 1946 met Maria Elisabeth (Riet) Bijl, geboren op 5 juni 1922 te Nibbixwoud als dochter van Dirk Bijl en Maartje Schoenmaker. Zij kregen zeven kinderen: Peter, Dick, Gitta, Marry, Joke, Ben en Elma.

„Ik ben geboren in Obdam. Ik was het zevende kind in ons gezin dat totaal uit dertien kinderen bestond (negen jongens en vier meisjes) te weten: Henk, Cor, Baaf, Kees, Piet, Niek, Jaap, Jan, Bernhard, Breggie, Aaf, Gré en Alie. M'n oom en tante Piet de Vries en Breggie Hoebe konden geen kinderen krijgen. Ze hadden de afspraak met m'n vader en moeder gemaakt dat als er weer een kind in ons gezin bijkwam zij het op een na jongste kind voor zes weken meenamen naar hun huis in Nibbixwoud om vader en moeder wat

Het 1e elftal van S.E.W. waar Jaap in speelde. V.l.n.r. Jaap Ridder, Karel Visser (eigen naam Holowati, thuisgehaald uit Hongarije door de familie Visser), Henk Verlaat, Toontje Haring, bestuurslid meester Moeskops, Arie Haring (van het café), Niek Koppes, bestuurslid, Tijmen Beerepoot, Adriaan Vriend, keeper, Jaap Berkhout, Cor Koopman, Joop Vriend, voorzitter Gert Kroon, Ben Doodeman en Jan Veeken.

te ontlasten. Na die zes weken kwamen ze het (geleende) kind weer terugbrengen bij m'n vader en moeder. Zo kon het gebeuren dat, toen m'n moeder van het achtste kind in verwachting was en op het einde liep, ik werd opgehaald door ome Piet en tante Breggie. Ik was ongeveer één jaar oud toen ik met hen meeging naar Nibbixwoud, waar ze op de Oosterwijzend woonden (nu locatie nieuw huis Jac Ooijevaar).

Na zes weken werd ik teruggebracht naar m'n eigen vader en moeder zoals afgesproken was. Enkele weken later kwamen ome Piet en tante Breggie weer eens op bezoek bij m'n vader en moeder in Obdam, want ze wilden mij wel weer eens terugzien. Ze waren zich een beetje aan mij gaan hechten.

Toen ze naar huis wilden gaan, zei m'n moeder tegen tante Breggie: 'Jullie mogen Japie nog wel voor enkele weken meenemen naar jullie huis.' Ome Piet ging enkel met het voorstel akkoord als ik voorgoed bij hen mocht blijven, want dan hadden zij in ieder

geval ook een kind (waar ze al zolang naar verlangden) om voor te zorgen.

Zo gezegd, zo gedaan. Vanaf die tijd woonde ik bij hen op de Oosterwijzend, en was ik een Nibbiker kriel geworden. M'n echte vader en moeder zijn later verhuisd naar Wognum. Ik mocht daar in de vakantie-tijd altijd te logeren, maar ik was blij als die tijd om was, want dan ging ik graag terug naar het eind van de Wijzend, waar ik mij het beste thuis voelde.

Met Sinterklaas mocht ik ook altijd naar m'n vader en moeder toe, maar ik moest wel m'n eigen cadeautjes, die ik van ome Piet en tante Breggie had gekregen, meenemen, want ze hadden bij ons thuis al kinderen genoeg om wat voor te kopen.

Dat ik op de lagere school liep, in Nibbixwoud, gingen we altijd met een heel koppel jongens bij Wim Ruiter z'n vader op het land voetballen. Dirk Ruiter (Wim z'n vader) woonde op de Beukenhoeve tegen-

over de Cunerakerk. We mochten daar wel voetballen, maar dan moesten we eerst altijd een veld vrijmaken van stekels. Dat veld lag heel achter in het land, helemaal tegen Zwaagdijk aan.

Na een paar dagen moesten we van Dirk Ruiter verhuizen naar een ander stuk land, omdat we anders het

gras te veel plattrapten. Maar voordat we begonnen op het nieuwe stuk, moesten we ook dat eerst weer van stekels ontdoen. Zo verruilden we om de paar dagen van voetbalveld en de stekels werden gratis gepikt. Het water van de Kromme Leek lag vlak achter ons voetbalveld, en zo kon het gebeuren dat we op een hete zomerdag wat verkoeling zochten.

Riet en Jaap, enkele jaren na hun trouwen in hun tulpenveld.

Volgens m'n vriend (zwarte Dirk Doodeman) kon je makkelijk door het water heenlopen naar de overkant en hij sprong er zo middenin. Ik kon natuurlijk niet achterblijven, dat ik sprong er ook middenin. Maar had ik het maar nooit gedaan! Ik kon het niet 'bediepen' en zwemmen kon ik helemaal niet, dat ik ben toen zowat verdronken. Ik heb met veel moeite de kant weer kunnen bereiken. Het was de eerste keer en tevens de laatste keer dat ik verkoeling in de Kromme Leek heb gezocht.

Van de lagere school in Nibbixwoud kan ik mij nog herinneren dat wij meester Moeskops en meester Ketelaar hadden, en dat wij niet zoveel durfden uit te halen op school, want daar was een strak regime. Na schooltijd gingen we in de winter nog wel eens

met z'n allen te schotsen trappen, en als het ijs sterk genoeg was ging ik samen met m'n vaste schaatsmaat (Jo Vriend) te schaatsen. Samen hebben we heel wat tochten gemaakt, we gingen overal naar toe.

Jo Vriend had ontzettend veel lef op het soms net houdbare ijs. Ik ging maar achter hem aan, ook al vond ik het wel eng. Na de lagere school ben ik naar de landbouwschool in Spanbroek gegaan. Ondertussen moest ik wat werken bij m'n ome Piet, die ongeveer zes hectare land en een paar koeien had. Hij verbouwde aardappelen en die moesten we er dan met de greep uit spitten. Ik ging met een kruitwagen met een paar kisten naar het land en voordat we de kisten vol hadden was het zowat schafttijd, want ik moest alles wel twintig keer naspitten van ome Piet.

Protestmanifestatie van sigarenwinkeliers in de RAI in Amsterdam. Links vooraan Jaap Ridder.

Na een tijdje heeft m'n tante Breggie me naar Jan Ooijevaar gestuurd, die tegenover ons woonde. Daar heb ik het werken pas echt geleerd. Dat ik zeventien jaar was, ging ik samen met 44 jongens op dansles bij juffrouw Tuin in Opmeer. Toentertijd moest je op dansles nog gescheiden dansen, dus er waren bij ons geen meisjes op dansles. Meisjes mochten de hort niet op, zo noemde men dat die tijd. M'n vaste dansmaat was Dirk Doodeman. (Zie je het voor je?) We hadden een keer niet goed ons best gedaan en toen moesten we van juffrouw Tuin de danszaal verlaten. We hebben toen een paar voetzoekers opgehaald en die in de danszaal gedeponerd. Ze had er geen begrip voor, we werden voor zes weken buitengesloten.

In die tijd voetbalde ik al bij S.E.W. en omdat ik links was, voetbalde ik met m'n zestiende al in het eerste, omdat er niet zoveel linksbenigen waren. Ik was nog niet gerechtigd om bij de senioren te spelen, maar met de handtekening van m'n ome Piet heeft S.E.W. dispensatie aangevraagd bij de bond. Die werd verleend. Tot m'n achtentwintigste jaar heb ik in het eerste van S.E.W. gespeeld. Daarna ben ik gestopt omdat ik inmiddels getrouwd was en drie kinderen had. In 1941 ging ik samen met Jan Groot op klompen naar de Nibbikker kermis. Ik maakte een zweefrondje met Riet Bijl. Ik vond haar een leuk meisje. Bij de volgende toneeluitvoering heb ik haar mee uitgevraagd en vanaf die tijd hadden we verkering.

Voor de oorlog (1940-1945) was ik ook al eens met haar uitgeweest, maar dat was voor een blauwe maandag, nu was het voor het echt. Riet was de dochter van Dirk Bijl, die het postkantoor in Nibbixwoud bemande (nu locatie Willem Bijl, Dorpsstraat 68). Riet en ik hebben vijf jaar verkering gehad en toen was de tijd gekomen om te trouwen. Op 5 juni 1946 trouwden wij in Nibbixwoud en we gingen bij m'n ome Piet en tante Breggie inwonen.

Dit heeft geduurd tot 1956. Toen hebben ome Piet en tante Breggie het kleine huisje aan de Ganker naast het Wapen van Nibbixwoud gekocht. Wij kregen het huis aan de Oosterwijzend en de grond cadeau van ome Piet en tante Breggie. Ik verbouwde daar tulpen, aardappelen en witlof en ik had een stuk of zeven koeien. Ik heb daar altijd goed m'n brood kunnen verdienen.

Onze kinderen werden groter en zij wilden het bedrijf niet van mij overnemen. Toen dacht ik bij mezelf: de wereld is groter dan het eind van de Wijzend, dus ik ga eens wat anders doen. In 1970 verkocht ik het hele bedrijf aan Jan Ooijevaar die tegenover ons woonde. Van het geld hebben wij een sigarenzaak in Hoorn gekocht. En zo werd ik ineens van veeboer een sigarenboer. Na ongeveer een jaar hebben wij de sigarenzaak in Hoorn verkocht omdat hij ons te klein was. Wij kochten er in Delft een grotere sigarenzaak voor terug. Wij hebben die sigarenzaak tot 1983 met veel plezier gerund. Daar hebben we de mooiste tijd van ons leven meegemaakt. Het was er altijd ontzettend druk, maar ook gezellig. Wij hebben er altijd met plezier gewerkt en gewoond en we denken nog vaak terug aan die tijd.

In deze Delftse tijd heb ik in m'n negenenvijftigste levensjaar ook m'n zwemdiploma nog gehaald, zodat ik nu de Kromme Leek veilig durf over te steken. In 1983 hebben we de zaak in Delft verkocht. Op dat moment was ik 64 jaar en het was financieel aantrekkelijk om te stoppen. Wij hebben een huis aan 't Bon in Wognum gekocht, hoewel wij liever in de omgeving van Delft waren gebleven, omdat daar inmiddels twee van onze kinderen in de buurt woonden. In 1995 hebben wij het huis aan 't Bon verkocht en zijn we weer in Nibbixwoud gaan wonen, waar wij een huis aan de Ganker huurden van Nico Mol. In 2001 zijn wij verhuisd naar een bejaardenwoning aan de Dreef in Nibbixwoud waar we nog steeds met plezier wonen.'

